

הצער מאחר שזה האדם גרם זאת לעצמו ע"י שהוא לא שיתף את הקב"ה בשמחתו בזה שהוא לא האכיל עניים על שולחנו והוא לא נזהר מלדבר בה דברים בטלים (רמ"ק).

צר לקב"ה בצרה של האדם שהאכיל עניים על שולחנו

אָבֵל מֵאֵן דִּשְׁתִּיף קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ בְּחֻדָּהּ דִּילִיָּהּ אבל מי שמשתף את הקב"ה והשכינה בשמחתו, אם ייתי מקטרגא לקטרגא בההיא חדוה. קדשא בריך הוא ושכינתיה משתתף בההוא צערא אז אם יבוא המקטרג בכדי לקטרג על אותה השמחה ע"י שהוא ימצא לו עוון הראוי לבלבל לו את שמחתו אז הקב"ה והשכינה יבואו להשתתף בצערו ועי"כ יוקל ממנו צערו. **מַה בְּתִיב בִּיהּ** (ישעיה סג) **בְּכָל צָרָתָם לֹו צָר. וּבְמֵאֵי** והנה מה נאמר בענין זה, 'בכל צרתם לו צר' דהיינו במה הקב"ה צר לו בצרתו. **בְּגִין** (תהלים צא) **דְּעֲמוּ אֲנֹכִי בְּצָרָה** אלא הוא משום שנאמר 'עמו אנכי בצרה', דהיינו שמאחר שהוא שיתף עמו את הקב"ה ע"י שהוא האכיל עניים על שולחנו אז לכן אם יבואו עליו צרות הקב"ה יהיה עמו בצרתו ועי"כ יוקל ממנו מכאובו וכאבו (רמ"ק).

הקב"ה, שכינתו וזו"ן משתתפים בשמחתם של ישראל

וּמִנָּלָן, דְּאִית לֹון לְיִשְׂרָאֵל לְשִׁתְּפָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ בְּחֻדָּהּ דְּלָחוּן ומנין לנו שצריכים ישראל

לשתף את הקב"ה ושכינתו בשמחה שלהם. (בגין דלאו איהו חדוה, אלא בשותפות דיליה

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

מֵאֵלֶיךָ) דְּכַתִּיב, (שם קמט) יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׁיו. הֲהוּא חֲדוּהָ
 דְּיִשְׂרָאֵל לֹא אִיהוּ, אֶלָּא בְּעוֹשָׁיו אלא הוא מזה שנאמר 'ישמח
 ישראל בעושיו', דהיינו שצריך שתהיה שמחת ישראל אלא רק עם עושיו שהם הקב"ה
 והשכינה שהם בסוד זו"ן. בְּעוֹשָׁיו, בְּעוֹשׂוֹ מִיבְּעֵי לִיהּ וקשה למה נאמר
 'בעושיו' בלשון רבים היה צריך לומר בעושו בלשון יחיד מאחר שזו"ן הם באחדות גמורה
 [קיח] כְּמָה דָּאֵת אָמַר (איוב מ) הָעוֹשׂוֹ יִגַּשׁ חֲרָבוֹ והנה היה צריך
 לכתוב בעושו בלשון יחיד והוא כמו שנאמר 'העושו יגש חרבו', דהיינו שפירושו שזו"ן עשו
 את שור הבר ראשון לכל החיות ואין מי שיכול לו ולהגיש עליו את חרבו אלא רק הקב"ה
 ושכינתו שעשו אותו והרי מבואר ששייך לכנות בזון לשון יחיד ולומר בעושו (רמ"ק).
 אֶלָּא אֵלֶיךָ קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיהּ, וְאָבִיו וְאִמּוֹ אלא
 מש"כ 'בעושיו' בלשון רבים פירושו שהם הקב"ה והשכינה ואביו ואמו כי גם זו"ן וגם אביו
 ואמו משתתפים בשמחתו, דְּאָף עַל גַּב דְּמִיתוּ, קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אֶעְקָר לֹזֶן מִגֵּן עֵדֶן, וְאֵיִתִּי לֹזֶן עֲמִיָּה לְהַהוּא חֲדוּהּ,
 לְנִטְלָא חוֹלְקָא דְּחֲדוּהָ עִם קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיהּ
 ואפילו שאביו ואמו מתו בכל זאת הקב"ה עוקר [קיט] אותם מגן עדן והוא מביא אותם עמו

אור הרשב"י

מצטרפים השנים לפרצוף אחד, וכשה' רוצה
 שאב ואם של אותו הצדיק יגילו בשמחת
 ביניהם, אינו מוציא רק הרוח של העוה"ז
 אלא שניהם, ובאותה שעה לא נשאר למעלה
 חלק מהם, וזהו אעקר, שגם השרש והעיקר
 נעקר משם לפי אותה שעה.

[קיח] הרמ"ק גורס כאן את מש"כ בסוף
 המאמר כמה דאת אמר העושו יגש חרבו.
 [קיט] וביאר הרמ"ז שענין עקירה זו נלע"ד
 שיפורש במ"ש בספר הגלגולים, על תוספתא
 דריש נח (נח, ב) דאית לכל צדיק שני רוחין,
 אחד לעוה"ז שהוא הבא לעולם, ואחד לעולם
 הבא, עיי"ש. והנה בהיות הצדיק בגן עדן

הלימוד היום

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

לאותו השמחה בכדי שהם יקחו בזה חלק יחד עם הקב"ה ושכינתו. **כָּמָה דָּאָתָּ**
אָמַר כמו שנאמר (איוב מ) **הָעוֹשִׁי יִגַּשׁ חֲרָבוֹ.**

האדם נעשה משותפות של איש ואשה יחד עם הקב"ה

דָּבָר אַחֵר בְּעוֹשָׁיו פירוש אחר על מש"כ 'בעושו', **בְּגִין דְּבַר נָשׁ**
אֶתְעֵבִיד בְּשׁוֹתָפוֹת, גִּבְרָא וְאֶתְתָּא, וְקוּדְשָׁא
בְּרִידָּהּ הוּא כי הנה האדם נעשה משותפות של איש ואשה יחד עם הקב"ה. **וְעַל**
רָזָא דָּא פְּתִיב, (בראשית א) **נַעֲשֶׂה אָדָם, בְּשׁוֹתָפוֹ** שעל סוד זה
נאמר 'נעשה אדם', דהיינו שנאמר 'נעשה' בלשון רבים להורות על השותפות שיש באדם
שהם אביו ואמו והקב"ה ומשום כך כתוב 'בעושו' בלשון רבים [קכ]. **דְּהִנִּינָן, תִּלְתָּ**
אֲמִינִין עֲבֵד קָדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא, לְאַפְקָא מִנְהוֹן עֲלָמָא,
וְאַלִּין אִינוּן: שְׂמִיָּא, וְאַרְעָא, וּמִיָּא ועל כך למדנו ששלושה אומנים
עשה הקב"ה בכדי להוציא ולברוא על ידם את העולם והם השמים והארץ והמים, דהיינו
שהקב"ה שהוא הבינה הוא הוציא את השמים שהוא הת"ת ואת הארץ שהיא המלכות ואת
המים שהוא החסד (רמ"ק). **וְכָל חָד שְׁמִשׁ חָד יוֹמָא, וְאַהֲדָרוּ**
כְּמִלְקָדְמִין וכל אחד מהם שימש ביום אחד מהשלושה הימים הראשונים של ששת

אור הרשב"י

רבים ובביאור השני הכוונה שהיא עשיה
אחת ממש בשותפות כי הקב"ה שותף ממש
עם האב והאם בשעת יצירת האדם ולכן
שייך בזה ביותר לומר בעושו.

[קכ] וביאר הרמ"ק שבביאור הראשון הכוונה
שאין הקב"ה משתף את אביו ואמו בעשיה
אחת אלא הקב"ה עושה את הנשמה ואביו
ואמו עשו את גופו ולכן נאמר בעושו בלשון

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

ימי בראשית ואח"כ הם חזרו כבתחילה לשמש גם בשלושת הימים האחרונים של ששת ימי בראשית וכל אחד שימש יום אחד.

שלושת הימים הראשונים של ששת ימי בראשית

יוֹמָא קִדְמָאָה, אִפִּיק שְׁמִיָּא אוֹמְנוּתָא דִּילֵיהּ והנה ביום הראשון הוציא השמים שהוא הת"ת את האומנות שלו שהוא האור, **דְּכְתִיב** (בראשית א) **וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אוֹר וַיְהי אוֹר** כמש"כ בפסוק 'ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור', דהיינו שאמרה הבינה הנקראת אלהים לת"ת הנקרא שמים שיוציא את האור. **יוֹמָא תְּנִינָא, אִפִּיקוּ מִיָּא אוֹמְנוּתָא לְעִבְדָּתָא** וביום השני הוציא המים שהוא החסד את האומנות שלו שהוא הרקיע העשוי מהמים, **דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רָקִיעַ בֵּתוּךְ הַמַּיִם וְגו'.** אִסְתַּלְקוּ פִּלְגָּא מִיָּא לְעִילָא, וּפִלְגָּא מִיָּא לְתַתָּא אֲשֶׁתִּאָּרוּ. וכמש"כ בפסוק ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו' דהיינו שאז עלו מחצית המים למעלה ומחצית המים נשארו למטה. **וְאֵלְמָלָא כִּדְ דְּמִיָּא אֶתְפָּרְשׁוּ, עֲלָמָא לָא הָוָה קָאִים** ואילו לא היה כך שנחלקו המים לא היה העולם יכול לעמוד ולהתקיים. **יוֹמָא תְּלִיתָאָה, עִבְדַּת אֶרְעָא וְאִפִּיקַת פְּמָה דְּאֶתְפָּקְדַת** וביום השלישי הוציאה הארץ שהיא המלכות את האומנות שלה כמו שהיא הצטוותה, **דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׁא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב, וְכְתִיב וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דְּשָׂא וְגו'.** וכמש"כ בפסוק ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב' וכ"כ עוד 'ותוצא הארץ

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000